

Prepotència policial a Lleida

SR. DIRECTOR:

Circular amb cotxe per Lleida té els seus al·licients. No és Chicago, però vigileu amb els perills policials. Parlo d'un succés que he viscut en primera persona. M'explicaré. El dimecres 23 de maig, a quarts de dues de la tarda, havia tombat la rotonda de Ricard Viñes venint de Prat de la Riba i circulava tranquil pel carril de l'esquerra pel carrer Balmaes, quan, de sobte, per la dreta m'avança un motorista que devia tenir pressa. Tot seguit, toco el clàxon i li indico que havia fet una maniobra temerària. Seguim fins al semàfor de la creu dels Tres Tombs i el motorista se situa a la meua esquerra i inquireix el perquè del meu avís. Ara, de viva veu, li dic que si jo hagués canviat de carril recuperant la meua dreta, hauríem topat. "Això no és una carretera", respon ell. Replico, sarcàstic: "Els motoristes sempre tenen raó." I posant la mà a la cartera, m'ensenya un suat carnet de policia, alhora que diu: "Sóc agent de l'autoritat i ara el denunciaré!"

S'obre el semàfor i, a l'altura de la cafeteria Plaza, em demana la documentació i tota la parafernàlia del cas, i em reté (li dic que tinc pressa) fins que per telèfon truca a una parella de la Urbana perquè aixequi la denúncia pertinent (?). Al cap de cinc minuts s'hi presenten. Redacten, al dictat del policia camuflat, el fet denunciat: "Efectuar un canvi de carril de forma injustificada o incorrecta. El vehicle efectua una maniobra obstaculitzant el carril on circula l'agent denunciant." Així d'arbitrari. I d'impune. L'agent notificador (número 2286), amablement, m'informa que el motorista és un agent secret. Li faig repetir l'enunciat. Ho ratifica. Afegeix que l'agent secret està de servei i

que, tot i que la seva feina no sigui denunciar automobilistes, ho pot fer, via intermediaris, és a dir, ell. Em miro l'agent secret i li dic: "S'ha donat un gustàs, vostè?". Somriu. Són les 13.50 hores. L'import de la multa és de 200 euros. Penso recórrer. Inútilment?

Tot plegat no és que la crònica tingui gaire importància amb el tsunami que ens cau al damunt. Però un cop a casa, se m'acuden aquestes reflexions: 1) Un policia pot anar per la via cívica, el carrer ciutadà, amb la prepotència instal·lada al paquet (perdó, al carnet) que l'acredita no pas com a agent, sinó més aviat com a pinxo del barri? 2) Què podria passar quan a aquest policia secreta algú no li doni el bon dia, o li faci mala cara, o li tregui, en el pitjor dels casos, una navalla? 3) Quin és el perfil psicològic exigít als nostres policies? 4) És legal que un agent, per molt secret que sigui, circuli a més de 30 km/hora pel centre de la ciutat i sense el pertinent casc posat? 5) Mentrestant, i a 50 metres, a la plaça Cervantes, al carrer Boters, al nucli antic *drogata* que denunciava *Callejeros* de Cuatro, potser campaven exultants: l'agent secret treia pit davant indefensos ciutadans.

Estaria bé, i no ho dic com a revenja (que també, som humans!), que l'autoritat competent mantingués una xerradeta amb l'expolicia secreta de marres: té el número 1867, condueix una Honda matrícula 3884 FNW, i si busqueu a Internet, trobareu el seu *careto*. Per cert, després de comprar el llibre que havia anat a buscar a l'Abacus, uns cinc minuts llargs, en sortir i pujar al meu cotxe, els tres policies encara estaven allí aparcats. Es petaven de riure. De què? De qui? Prepotència policial?